

Karel Loodts

Bijdragen Kerk & Leven

Editie Tienen 2023

Contents

Anima Christi	3
November, we gedenken.....	5
Curt Weisenstein	7
Synode ? luisteren naar de heilige geest	9
Gelijken op Jezus Christus.....	11
Het is Advent	13
De Blijde Boodschap	15
De warmte van de Vorst.....	17
Plaats in de herberg?	19
Goede voornemens. Blijf duwen !.....	21

Anima Christi

De Heilige Bernardus (+1153) en de Heilige Franciscus (+1226) kijken naar de kribbe en het kruis. Dat wil zeggen: naar de menselijkheid van Jezus Christus om verder te zien: God in menselijke gestalte. Ignatius van Loyola (+1556) beveelt het onderstaande gebed in zijn 'Geestelijke Oefeningen' vier keer aan. Het zorgt voor omvorming en het verandert ons leven.

*Ziel van Christus, maak mij heilig.
Lichaam van Christus, genees mij.
Bloed van Christus, les mijn dorst.
Water uit Christus' zijde, reinig mij.
Lijden van Christus, maak mij sterk.
O goede Jezus, verhoor mij:
diep in Uw wonden, verberg mij
en laat mij nooit
van U gescheiden worden.
Tegen de vijand, verdedig mij.
In het uur van mijn dood, roep mij
en laat mij dan komen tot U
om U met Uw heiligen te loven
in de eeuwen der eeuwen. Amen.*

Dit gebed werd/wordt na de Heilige Communie gebeden. Men raadde het aan om te bidden bij de opheffing van de Heilige Hostie tijdens de Mis. Het is vooral bekend door de eerste twee woorden 'Ziel van Christus' (in het Latijn: Anima Christi).

Een mens is geest, ziel en lichaam. De ziel komt van God en verbindt ons met Hem. Onze menselijke geest kunnen we richten op goede dingen of kwade, op God of niet. Het lichaam is ons lijf en we hopen eens met ons lichaam, onze geest en ziel totaal verenigd te zijn met God. Dit gebeurt via de menselijkheid van de Heer Jezus. Deze Godmens neemt ons mee op weg naar Zijn Vader in de Hemel. Ons lichaam is nu nog onderhevig aan pijn en lijden, iets wat Jezus ook heeft meegemaakt. Maar de wonden van Jezus zijn genezend en verlossend en Zijn Verrijzenis brengt mij

over de grens van de dood heen tot in Gods nabijheid in de Hemel.

In het gebed is er sprake van water en bloed. Toen het hart van Jezus met een lans doorstoken werd stroomde er water en bloed uit Zijn zijde. De Kerk ziet hierin de levensstroom van de zeven sacramenten. De sacramenten: doop, communie, vormsel, verzoening, huwelijk, wijding, ziekenzalving... wie ze ontvangt met geloof ontdekt dat we omgevormd worden

tot andere mensen, betere mensen (tenminste... dat is de bedoeling). Jezus Christus aanroepen, Jezus erkennen, herkennen in mensen en in de sacramenten, dieper en sterker van Zijn goede Heilige Geest vervuld worden... dit gebed helpt ons. Als Christen worden we zo bevestigd in onze eigen menselijke waardigheid en worden we broeders en zusters van Jezus Christus en van elkaar.
Pastoor Karel Loodts

November, we gedenken...

Met Allerheiligen kijken we naar de velen die ons zijn voorgegaan. De groten, hun namen worden vermeld op de kalender en hun beelden staan in de kerken. We hebben natuurlijk Onze Lieve Vrouw, de Moeder van Jezus onze God, we hebben Sint Jozef, de Heilige Antonius, Theresia van Lisieux en vele anderen. Wij mogen op hun voorspraak beroep doen en we mogen hun voorbeeld volgen.

We kijken naar de Heiligen en ik geloof, zij kijken ook naar ons. En zij vragen: "Datgene waarvoor wij hebben geleefd, datgene waarvoor wij hebben gestreden en gevochten... datgene waarvoor wij ons bloed hebben vergoten, wat doet gij ermee?" Wij, Christenen, voeren geen oorlog tegen medemensen zoals sommigen wel doen. Wij proberen de zaligsprekingen van Jezus te beleven. Als Christen proberen we zachtmoedig te zijn, barmhartig en vergevingsgezind, vrede te brengen waar onvrede heerst. Wij proberen het, het lukt niet altijd. De Heiligen zijn

dan ons voorbeeld. We hebben van hen zoveel te leren. We hebben aan hen zoveel te danken. 't Is de duivel en de wereld die tegen ons ten strijde trekt. En dan horen we Jezus zeggen: "Zalig die vervolgd worden (...) zalig wanneer men u beschimpt omdat ge gelooft in Mij." En dan wil ik niet alleen kijken naar die grote Heiligen die we kennen. Ik kijk ook naar de vele onbekende heiligen die niet op de kalender staan en die nooit heilig verklaard worden.

Ik heb in mijn kast een boek staan met als titel: "De eeuw van de martelaren" en met als ondertitel: "Geschiedenissen van Christenen uit de 20ste eeuw, vermoord omwille van hun geloof." De auteur bezocht in Rome het archief van de "Commissie Nieuwe Martelaren." Daar worden brieven, rapporten en notities verzameld uit alle hoeken van de wereld die in Rome zijn toegekomen. Duizenden verhalen van 'gewone' mannen en vrouwen uit de vorige eeuw. Christenen

die vermoord werden omdat ze Christen waren. Mensen die hun leven verloren omwille van hun geloof in de Verrezen Heer. In het boek gaat het over de slachting van de Christelijke Armeniërs door de Turken in 1915, tot aan de moordpartijen op de Christenen van Oost-Timor in 1999. Ondertussen spreekt men over het Communisme, ontstaan in 1917; die Christenvervolging in Rusland was een massa-martelaarschaap dat honderdduizenden gelovigen trof. In het boek wordt er gesproken over het Nazisme, zij wilden het Christendom uitroeien; zelfs Duitse priesters en religieuzen stierven in strafkampen. Na de oorlog was er het Oostblok waar het Christendom onderdrukt werd. Ondertussen waren de dictatoriale regimes in Azië en Zuid-Amerika ook niet lief voor Christenen, net als Afrika en de extremistische Islam. In geen enkele eeuw gaven zoveel Christenen hun leven, minstens drie miljoen martelaren. Een bewogen eeuw, die 20ste eeuw. Er zijn meer mensen gestorven voor hun geloof, dan in de 19 eeuwen daarvoor.

Ondertussen beleven we in België, eigenlijk in heel het Westen, ook iets ergs.

Minder bloedig, maar even erg. Het Christelijk geloof wordt niet meer verkondigd en beleefd... met alle gevolgen van dien. Normen en waarden verdwijnen, de vrede en de liefde koelt af. Wie van de jeugd kent de levende Lieve Heer nog? Ja, Jezus leeft! ook nu nog. God zij dank! Laten wij dan ons geloof vasthouden en bidden voor hen die niet meer bidden. Ze weten niet wat we missen, of beter 'Wie' ze missen. Wij zullen ons bloed hopelijk niet moeten vergieten, maar laten wij even moedig zijn als die vele onbekende Heiligen van de 20 ste eeuw. Laten wij vasthouden aan het geloof van de Kerk.

De drie miljoen Heiligen van de 20 ste eeuw en alle heiligen in de hemel (inclusief onze voorouders en familieleden die daar zijn), ze kijken naar ons. Zij vertrouwden op het Woord van onze Heer Jezus Christus: "Zalig zijt gij" en "Verheugt u en juicht, want groot is uw loon in de Hemel." Het antwoord van al die Heiligen was duidelijk. Moge ons antwoord even stevig zijn. Dan wordt de litanie van de onbekende heiligen langer en langer. En dan is de toekomst van het geloof en onze Kerk verzekerd.
Karel Loodts, pastoor

Curt Weisenstein

Een aantal jaren geleden las ik een mooi artikel over Curt Weisenstein. Hij was overleden. De lokale krant titelde: "Goodwill ambassadeur, gentleman, vriend". De burgemeester en de politiecommissaris droegen de kist, acht priesters 'vierden' de uitvaart, massa's bloemen. Belleville (USA) rouwde om Curt Weisenstein.

Wie was Curt? Curt was geen briljante ingenieur, zakenman, miljonair, professor of tv-ster. Negenenzestig jaar geleden werd Curt geboren met een hersenletsel. Hij woonde bij zijn ouders met zijn broers en zussen in de omgeving, een Katholieke familie. Ze hielden van Curt zoals hij was, aanvaardden en bemoedigden hem. Curt zei tegen ieder die hij ontmoette: "Hoi!

Mijn naam is Curt. Ik help mensen. Mijn missie is mensen gelukkig maken". Het lijkt op wat Jezus zei: "Vrede zij U!" En Jezus zegt er bij: "Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u!" Na deze woorden blies Hij over hen en zei: "Ontvangt de Heilige Geest".

Wat was Curts missie? Hij ging wekelijks naar de Kerk, naar Zijn Beste Vriend Jezus. Curt leefde vanuit de Goede Geest van Jezus: mensen gelukkig maken. De Bellevillenaars van elke leeftijd, van alle rang en stand kwamen Curt tegen die van de ochtend tot de avond bezig was met goed doen. Curt deed boodschappen voor ouderen, maakte straten vrij van tussen-de-tegels-door-groeiend onkruid, hield de gebieden rondom vuilnisbakken netjes,

raapte takken van straten na een hevige storm. Curt glimlachte en lachte veel en leefde met mensen mee. Kortom: Curt was ‘welgevallig aan God en mens’. Zo is hij gestorven, een week nadat men pancreaskanker geconstateerd had.

In het licht van dit onverwachte verlies ontdekten de Bellevillenaars wat echt belangrijk is in het leven. Wat niet ‘nuttig’ is wordt vaak veracht. Curt was geliefd en geacht door zijn familie en gaandeweg door de Bellevillenaars en zeker door de Verrezen Heer, van wie hij ongetwijfeld te

horen kreeg: “Vrede zij u! Kom binnen in het Rijk der Hemelen”. In een artikel stond te lezen: “De wereld is gehandicapt, niet Curt. Als er meer mensen waren zoals hij – eenvoudig, vreugdevol, liefhebbend en behulpzaam – de wereld zou een betere plaats zijn.”

Ook ons wil de Heer inspireren zodat we leven vanuit de Goede Geest en mensen gelukkig maken. “Zo zend Ik u” zegt Jezus.

Pastoor Karel Loodts

Synode ? luisteren naar de heilige geest

In Rome heeft er een belangrijke bijeenkomst plaatsgevonden: een synode. Wat er precies is uitgekomen kan ik u niet doorgeven omdat het een onderdeel is van een langlopend proces. Enkele jaren geleden heeft paus Franciscus gelovigen uitgenodigd om met elkaar te spreken over onze ervaringen van Kerk-zijn. Onlangs kwam dat alles samen in Rome. In het najaar van 2024 staat deel 2 van deze samenkomst gepland. Wordt vervolgd.

Een synode is geen parlement. In een parlement moet je door overleg proberen een meerderheid te krijgen voor jouw ideeën. Maar 'synodaliteit' betekent dat we als hele Kerkgemeenschap een weg afleggen om ons door God te laten leiden. Het gaat dus vooral om te luisteren naar wat de Heilige Geest ons wil zeggen. De Geest van de Heer spreekt tot ons in de Bijbel, in de geschiedenis van de Kerk, in gebeurtenissen van het leven en door wat Hij in onze harten legt. Dat kunnen we ontdekken door te bidden en met elkaar in gesprek te gaan. Nu zal de Heilige Geest

ons niet opeens dingen zeggen die haaks staan op dat wat Hij ons in de afgelopen twintig eeuwen gezegd heeft. We mogen dus voortbouwen op de weg die we als Kerk al hebben afgelegd.

Het doel van de huidige synode is om als volk van God samen op weg te gaan en het Evangelie in onze tijd gestalte te geven. Eigenlijk mogen we ons gewoon laten leiden door Gods Heilige Geest. Hoe doen we dat? Door wat we meemaken en geloven in gebed – niet alleen op zondag – bij de Heer te brengen. Zo kun je komen tot 'communio' (een diepere levensgemeenschap met de Heer en elkaar), 'participatio' (een vollere deelname aan het kerkelijk leven) en 'missio' (een grotere inzet om onze Christelijke zending in de wereld te vervullen).

Natuurlijk zijn dit allemaal grote woorden. Maar eigenlijk werken we aan de basis van ons gezamenlijke christen-zijn: hoe laten we ons door God leiden? Laten we ons door Gods Geest leiden? Dat kan zeker! Het is

een pad dat we alleen met elkaar kunnen afleggen, door te luisteren naar elkaar en er te zijn voor elkaar. Dat kan in de kleine dingen in onze omgeving: wat opbeurende woorden spreken, moedig opkomen tegen onrecht, in de winkel glimlachen tegen iemand die je niet kent. Elke dag zijn er vele kansen om het stukje wereld waarin je leeft beter en mooier te maken. Het komt er op aan het te zien en er aan te beginnen. Je bent nooit te klein om een verschil te maken. Je

kunt niet heel de wereld veranderen, maar begin met een kleine verandering in jouw wereld. Dit is een leerschool waarin de Heilige Geest ons wil inspireren.

Laten we ook in de Zone Tienen proberen die weg te gaan: in respectvolle dialoog samen zoeken welke kant God met jezelf en onze parochie op wil.

Pastoor Karel Loodts

Gelijken op Jezus Christus

“Het Woord is Vlees geworden”. God werd mens. Dat gebeurde in de stal van Bethlehem. Met Kerstmis zingen we “Hij kwam van also hoge.” Hij kwam vanuit de Hemel. Maar Hij komt ook nog op een andere manier: “Ik ben het levende brood dat uit de Hemel is neergedaald”. We ontmoeten de Heer Jezus in de Heilige Communie, het Lichaam van Christus. Jezus, de Verlosser, weet wat mensen zijn en wat mensen blijven. Wij hebben dagelijks een strijd te leveren, tegen onze zwakheden, voor het goede. Maar dat lukt niet altijd. We vallen zo snel in bijkomstigheden, we staan snel klaar met kritiek geven en als het niet met de mond is dan is het in ons verstand. Onze gedachten staan niet stil en vaak struikelen we, of nog erger: vallen we in zonde. Het is zoals met Mozes: hij trok door een droge woestijn, vol giftige slangen en scorpioenen. Maar God kwam Mozes te hulp. Hij komt ook ons te hulp. De Zoon van God, Jezus, kent de mens. Hij komt

onze menselijke onmacht op machtige Goddelijke wijze te hulp. Zoals het aardse lichaam dagelijks brood nodig heeft, zo verlangt ons geestelijk leven ook naar voedsel. “Ik ben het levende brood dat uit de Hemel is neergedaald. Als iemand van dit brood eet, zal men leven in eeuwigheid”. Mensen die Jezus zoeken in de Heilige Communie, in hen wordt het kerstmysterie, de menswording van God, werkelijkheid. De Heilige Communie... er bestaat geen betere weg om met God verenigd te blijven en dieper verenigd te worden.

Vroeger heb ik veel geleerd van een oude pastoor en die zei dat er verschil is in de Hemel. Iedereen in de Hemel is heilig, maar er zijn grote Heiligen en kleine heiligen. Hoe meer we hier op aarde op Jezus Christus gelijken... eigenlijk: hoe meer de Heer Jezus in ons aanwezig is, hoe beter/groter ons plekje straks in de Hemel zal zijn. Jezus Christus wil hier en

nu al met zijn liefde, vrede, vreugde in ons aanwezig zijn.

Beste Christenen, beste Christusdragers (want dat zijn wij), Wij hebben tijd voor zoveel bijkomstigheden, we hebben zoveel verstrooiingen waarin men kracht, tijd en energie versnipperd en verspeelt. Richt een paar keer per dag uw hart op Jezus Christus, op Zijn liefde, vrede, vreugde. Gebruik 's morgens een tijd in gebed om de strijd voor de dag te beginnen; eindig de dag ook zo om rustig de nacht in te gaan. Als u 's morgens uw hart richt op Jezus, op Maria, een tijd van inkeer en gebed, dan kan men dat gedurende de dag vasthouden en van daaruit leven. Als men met mensen omgaat, raakt men in hun invloedssfeer. En dat is goed, want als dat niet lukt wordt de samenleving een kwelling. Als men omgaat met Jezus Christus, met Maria, dan raakt men in Hun invloedssfeer. Je zult steeds fijngevoeliger worden voor dat wat Hen aangenaam of onaangenaam is. Als je met Jezus en Maria leeft, verandert er iets. Je merkt dingen op waar het beter kan; je

ontdekt dingen die niet goed zijn (ook al denkt onze samenleving er anders over); je ontdekt dingen die best veranderen, maar amper te veranderen zijn. Als je dat beseft word je geleidelijk verdraagzaam, geduldig tegenover de splinters in de ogen van anderen. De Heer gaat onze kracht te boven en kan alles in orde brengen. Wie de Heer Jezus zoekt waar Hij zich laat vinden, in het brood dat uit de Hemel neerdaalt, heeft eeuwig leven. En dat begint hier en nu.

Als priester vier ik graag de Mis. Dat doe ik bijna elke dag in mijn kapelletje in de dekenij. Als mensen willen meevieren kan dat. **Vanaf de Advent zullen we op woensdagavond 19 u. en op donderdagochtend om 9 u. de Eucharistie vieren in de Winterkapel van Sint Germanus. Iedereen is welkom.** Als u door de week tijd heeft kunt u de Heer ontmoeten op de meest fantastische manier: in de Heilige Communie.
Karel Loodts, pastoor

Het is Advent

De Advent is een tijd van veertig dagen die ons voorbereidt op Kerstmis. Vier weken lang roepen de lezingen in de kerk ons op tot ommekeer. We horen Paulus zeggen: “Het uur om uit de slaap op te staan is reeds aangebroken. (...) De nacht loopt ten einde, de dag breekt aan.” Jazeker, het kan soms donker zijn in het leven, maar wij mogen de schaduwen van ons leven achter ons laten; wij mogen ons van harte keren naar het Licht van Jezus Christus dat met Kerstmis in de wereld komt. Het leven kan soms ‘schaduwrijk’ zijn: rampspoed, verdriet, een zwakke gezondheid, ziekte. Als wij dan maar weten bij Wie we terecht kunnen. Bij onze dierbaren, ja, maar ook bij ‘Onze Vader in de Hemel’ en bij zijn Zoon Jezus Christus.

We worden in de Advent allemaal uitgenodigd om de geboorte van Gods Zoon voor te bereiden. Dat kan met een boom, stal en kribbetje, maar vooral in ons

eigen hart. Laten wij in ons hart een kribje maken, een plaats waar Jezus, onze Lieve Heer, een plaats krijgt. Hij wil het Licht zijn in de duisternis, Hij wil je bekleden met de nieuwe mens. Wij verwachten over een paar weken de geboorte van Jezus in ons eigen hart. Ondertussen worden wij uitgenodigd om uit de slaap op te staan, om de tekenen van de tijd beter te verstaan, om de komst van Jezus in deze wereld mogelijk te maken. Moge ons hart zoals de kribbe zijn waar het warm is en waar de Heer graag wil vertoeven. In een wereld waar de vrede ver weg lijkt en die haar ‘warmte’ en haar ‘ziel’ dreigt te verliezen, hebben de Christenen een grote taak. Wij moeten ‘wakker’ zijn en klaar staan, werken aan het Rijk van God, een Rijk van geloof, hoop en liefde, menselijke warmte en vrede.

In elke Eucharistieviering is het laatste woord: “Ga heen in vrede,” en dan zegt u:

“Wij danken God.” M.a.w. de vrede komt van God. Hij geeft ons niet alleen de tijd, maar ook de vrede. Daar bidden we voor in elke Eucharistie. Na het Onzevader herinneren we Jezus aan Zijn belofte aan de apostelen 2000 jaar geleden: “Vrede laat Ik u; Mijn vrede geef Ik u”, en dan vragen wij aan Hem die leeft in

eeuwigheid: “Vervul uw belofte: geef vrede in uw Naam en maak ons één.” Kerstmis is een feest van vrede. We zingen het ook: “Vrede op aarde aan alle mensen.” Die vrede van de Heer wens ik u nu al in deze Advent toe.
Karel Loodts, pastoor

De Blijde Boodschap

Kent je de vier Evangelisten? Het zijn Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes. Volgens Marcus is Jezus de Schrijver van het Evangelie. Marcus schrijft: **BOODSCHAP VAN JEZUS CHRISTUS** (Mc 1,1a). Dat is ook het standpunt van de Christenen. God, Jezus Christus, is de auteur van de Bijbel. Hij heeft hiervoor wel mensen gebruikt zoals: Matteüs, Marcus, Lucas en Johannes. Toen Marcus de “Boodschap van Jezus Christus” schreef, was Jezus toch al zo'n 30 jaar geleden gekruisigd. Hoe kan Jezus dan de Schrijver zijn van het Evangelie? Wel, Marcus zegt er direct bij: Boodschap van Jezus Christus, **DE ZOON VAN GOD** (1,1b). Jezus Christus is dus de Zoon van God, degene die de dood overwonnen heeft en dus nog steeds leeft! Ook in onze tijd leeft Jezus nog en Hij wil ons nabij zijn. Daarom zegt Marcus dat het een **BLIJDE** boodschap is: “de Blijde Boodschap van Jezus Christus, de Zoon van God” (1.1). God weet blijkbaar waar wij (mensen) blij mee zijn. Hij kent het verlangen van ieder mens, het verlangen van ons hart. Daarom geeft God zijn Zoon zodat we volkomen gelukkig kunnen worden. Als

God dan zijn Zoon geeft, wil Hij de diepste verlangens van ons hart vervullen. We beseffen misschien niet altijd dat Jezus Christus Degene is die onze verlangens kan vervullen. God weet dat en daarom heeft Hij de profeten gestuurd die de Blijde Boodschap verkondigden. “Verkondig het luide (zei de profeet Jesaja), ken geen vrees... Uw God is op komst! Als een goede herder zal hij zijn schapen weiden” (Jes.40,9.11). Deze kreet werd overgenomen door Johannes de Doper die de weg bereidde voor de Heer en die het volk opriep zich te bekeren. Johannes zei van Jezus: “Zie, het Lam Gods dat de zonde van de wereld wegneemt” (Joh.1,29).

Deze Blijde Boodschap is bestemd voor alle mensen. Wij, christenen, zijn degenen die dat Goede Nieuws, de Blijde Boodschap van Jezus Christus, de Zoon van God, mogen verkondigen. Johannes de Doper was als een roepende in de woestijn (vgl.Mc.1,3). Ook in onze tijd is de wereld een woestijn. Meer dan ooit is de wereld een woestijn en deze woestijn breidt zich meer en meer uit. Niet alleen in Afrika en Zuid-Amerika door

ontbossing van het oerwoud. De woestijn breidt zich ook uit op geestelijke wijze. Steeds meer mensen keren zich af van de Blijde Boodschap van Jezus Christus, de Zoon van God. Het zegt hen niet zoveel meer.

Ben jij blij met de Blijde Boodschap? Het gaat niet om een oppervlakkige blijdschap van lol en plezier, maar om een diepe blijdschap. Het is een blijdschap die voortduurt ook wanneer het moeilijk gaat in het leven. Het is een blijdschap om Jezus die je bijstaat. Welke plaats krijgt Hij in jouw leven, in jouw doen en denken? Wat verwacht je van Hem? Misschien verwacht je niet zoveel. Daarom kun je je afvragen: hoe kan mijn verwachting in God groter

worden? Hoe raak ik meer vervuld van Hem? Want God wil de vervulling zijn van al onze verwachtingen die we in het leven hebben. Daarom kun je best kijken naar Maria. Zij is degene die (letterlijk) van God in verwachting geraakte. Maria was ontvankelijk voor God, zij stond open voor Hem doordat ze met Hem verbonden was door het gebed.

Daarom, bid tot God en tot Maria, vooral in deze adventstijd, een tijd waarin we vol verwachting uitzien naar de komst van Jezus Christus, de Zoon van God. Als je Hem toelaat in jouw leven groeit de vrede in jouw hart en zo in de wereld.

Pastoor Karel Loodts

De warmte van de Vorst

Moge “de warmte van de Vorst” altijd met je zijn.

Zalig Kerstfeest en een gezegend nieuw jaar.

Kerstmis: gezelligheid, de warmte binnen en de vorst buiten. De profeet Jesaja profeteerde honderden jaren vóór de geboorte van Jezus: “Een kind wordt ons geboren, een zoon wordt ons gegeven. De heerschappij rust op zijn schouders; men noemt hem: Wonder van beleid, Sterke God, Vader voor eeuwig, *Vredevorst*” (Jes. 9,5). De vorst buiten? Neen! We worden uitgenodigd om onze deur te openen voor de *Vredevorst*. Met Kerstmis klinkt in een wereld die op zijn kop staat de Blijde Boodschap van de geboorte van een Kind. Als we in termen van donker en licht spreken, kunnen we gerust zeggen dat de wereld in veel opzichten in duisternis zit. Maar in deze duisternis klinkt de Blijde Boodschap! We zingen met Kerstmis niet voor niks: “Midden in de winternacht, ging de Hemel open”. God daalde/daalt uit de Hemel neer en wordt een mens. Een klein dik manneke met een witte baard en rode muts, gekleed in een lang rood gewaad lacht zonder ophouden: “ho ho ho ho”. Deze kerstman verdringt de *Vredevorst*. Jezus is de Christus, de Vorst van Vrede

en Hij zegt niet: “ho ho ho ho”, Hij zegt: “Wie Mij volgt dwaalt niet rond in duisternis” (Joh. 8,12). Deze Vorst is in staat warmte te geven. Hij schenkt ons een ongekend levensperspectief dat de duisternis verdrijft.

De viering van Kerstmis en de Kerst-Mis blijft populair. Miljoenen mensen wereldwijd gaan dan naar de kerk en tonen zo hun verlangen naar saamhorigheid, vrede en gerechtigheid. Onuitgesproken zoeken mensen naar een alternatief voor een tijdgeest die door materialisme, stress, onverschilligheid en oppervlakkigheid wordt beheerst. De Katholieke Kerk heeft heel wat in de aanbieding, zoals: solidariteit, naastenliefde en respect. Het zijn de ‘slijtvaste waarden’ van de Kerk. De ‘schatkamers’ van de Kerk liggen boordevol waarden en normen waar velen in onze samenleving naar op zoek zijn. Hopelijk ontdekt men dat Kerstmis meer is dan de geboorte van een mens die de loop van de geschiedenis mee heeft bepaald. Hopelijk ontdekt men dat met Kerstmis de

Hemel opengaat, de Eeuwige de tijd binnenkomt. Met ons beperkt mensenverstand is het amper te vatten en toch gebeurt het. God werd/wordt mens. Maar wie geen kerk bezoekt, wie niets leest van de Kerk ontdekt daar niets van...

Hier ligt een taak voor ieder gelovige. Wij vieren de geboorte van de Zoon van God. Waarom gebeurt dat niet met meer 'vuurwerk'? God begon Zijn Rijk op aarde heel klein. Hij leert ons ook klein te beginnen en telkens opnieuw te beginnen. Paus Leo de Grote zei in het midden van de 5 de eeuw tot de Christenen: "Erken, Christen, uw waardigheid. Val door een slechte levenswijze niet terug in uw vroegere armzaligheid. Gij zijt verbonden met God. Gedenkt tot wiens hoofd en lichaam gij behoort". Paus Leo schreef deze woorden in een tijd dat Europa op zijn kop stond. Het was de tijd van de grote volksverhuizingen. Hunnen, Goten en Vandalen trokken plunderend door Europa. Zelfs de stad Rome werd geplunderd. Het was een tijd van angst en onzekerheid. Paus Leo riep de mensen op niet bij de pakken neer te zitten. Juist in tijden van angst, onrust en onzekerheid

komt het erop aan om te blijven staan op het fundament. Wij weten en geloven dat er slechts één fundament is: Jezus Christus, de Verrezen Heer. Op Hem moet gebouwd en vertrouwd worden. Hij is het Licht van de wereld, de Vrededorst. Zoals in de tijd van Paus Leo de Grote, komt het er ook in onze tijd op aan te getuigen van Christus door onze manier van leven. Door het sacrament van het Doopsel zijn wij kinderen van God en hebben wij deel aan de goddelijke natuur. God is liefde en als gedoopten zijn wij kinderen van de liefde, geroepen om lief te hebben in een soms duistere wereld.

Van harte wens ik alle lezers en hun dierbaren een Zalige Kerst-Mis. Moge de oorspronkelijke betekenis van Kerstmis niet verloren gaan in feestgedruis, pakjesfestivals of smulpartijen. Geniet ervan! maar met mate. Besteed aandacht aan uw gezondheid, het op één na belangrijkste hier op aarde. Want als de gezondheid verdwijnt is er nog altijd Jezus Christus, de Vorst van Vrede. Moge "de warmte van de Vorst" altijd met je zijn.
Pastoor Karel Loodts

Plaats in de herberg?

Over een paar dagen vieren wij het grote feest van de geboorte van onze Heer Jezus Christus. Als je er goed bij stil staat is het eigenlijk onbegrijpelijk: God is mens geworden. Laat deze woorden tot u doordringen: *God – is – mens – geworden*. God houdt zoveel van de mensen dat Hijzelf mens geworden is om ons te redden. Van wat moeten wij gered worden? van het kwade, van ruzie, van de dood. De Schepper van Hemel en aarde staat niet aan de zijlijn te kijken. Hij wil het lot van zijn schepselen (de mensen) delen. Kerstmis is een bewijs van Gods ongelooflijke liefde.

Maar wat gebeurt er met God wanneer Hij in de wereld komt? Maria wikkeld Hem liefdevol in doeken en legde Hem in een

kribbe, “omdat er voor Hem geen plaats was in de herberg.” God komt in deze wereld en meteen is er al geen plaats voor Hem. Het Griekse woord voor ‘herberg’ is ‘gastvertrek’. Voor God is er geen gastvrijheid. De mensheid zat (en zit) blijkbaar niet echt op God te wachten. God moest buiten blijven in de kou, in een hard kribbetje. En wat deed Hij? Werd Hij boos? Dacht Hij: “Als de mensen zó zijn, als Ik niet welkom ben, laat ze dan maar stikken!” Neen, zo dacht God niet, integendeel. Hij doet het omgekeerde. De eerstvolgende keer dat wij in het Evangelie hetzelfde woord voor ‘herberg, gastvertrek’ tegenkomen, is vlak vóór de dood van Jezus. Gods Zoon is dan met Zijn leerlingen bijeen in ‘een gastvertrek, een herberg’ en Hij viert de Eucharistie,

het Laatste Avondmaal. De God die niet welkom was in ‘het gastvertrek, de herberg’ van mensen, nodigt de mensen uit in Zijn ‘gastvertrek’. Jezus schenkt zichzelf, tijdens het Laatste Avondmaal, als voedsel aan de mensen. Zo overwint God het kwade door het goede, zo beantwoordt God de kilheid van mensen met liefde. En dat doet Hij nog steeds elke zondag in de Kerk. In dit ‘gastvertrek’ vieren wij de liefde van God die Zichzelf aan ons geeft in Brood en Wijn.

Nemen wij de uitnodiging van God aan om in Zijn herberg te komen? Mag Hij onze Gastheer zijn? Willen wij Hem ontmoeten in de Heilige Eucharistie en de Heilige Communie? Enkele jonge mensen waren eens op bezoek bij de Pater Pio. Een van die jongeren zei: “Pater Pio, ik ben meegekomen met mijn vrienden, maar ik geloof niet in God.” Pater Pio antwoordde: “Dat geeft niets jongen, God gelooft in

jou!” Dat is wat wij vieren in de Kerk: God gelooft in ons, Hij komt bij ons en houdt van ons. Laten wij de deur van onze stal, beter: van ons hart, openen voor Hem.

Trouwens, de geboorte van Jezus in de wereld en in ons leven is de geboortedag van de vrede. Jesaja noemt Hem: “Vredevorst” (Jes. 9,5). Tijdens het Laatste Avondmaal zei Jezus: “Vrede laat Ik u; Mijn vrede geef Ik u” (Joh. 14,27a). Opdat het bijzondere van Zijn vrede duidelijk zou zijn zei Hij: Ik geef vrede “niet zoals de wereld de vrede geeft” (Joh. 14,27b). Dat wil zeggen: de wereld heeft haar eigen vormen van vrede (geen oorlog, geen ruzie); de wereld heeft haar eigen vormen van vriendschap en liefde. Maar de vrede, vriendschap en liefde die van God komt, is echter dan echt.

Ik wens u voor straks een zalig Kerstmis.
Karel Loodts, pastoor

Goede voornemens. Blijf duwen !

In het nieuwe jaar worden dikwijls goede voornemens gemaakt. Maar... ondervind je ook dat het vaak tijdelijk is? Sommige dingen zijn hardnekkig en moeilijk te overwinnen. Toch is er hoop. Een verhaal om het duidelijk te maken:

Voor het huis van een man lag een rots die in de weg lag. Eens verscheen Jezus aan die man en zei: "Wil je iets voor me doen?" De Heer vroeg hem om elke dag tegen die rots te duwen en vol te houden. De man deed het, dag in dag uit, jaar na jaar. Elke dag ging hij slapen zonder dat de rots verplaatst was. Hij begon de moed op te geven en toen kwam de bekoring. Satan blies hem de gedachte in dat het stom was om verder te doen en de man begon zelfs te twijfelen of Jezus het gevraagd had. De man wilde stoppen, maar zei nog even in gedachten tot de Heer: "Lieve Heer, ik heb gedaan wat U vroeg, maar de rots heeft geen millimeter bewogen. Wat doe ik fout?" Jezus antwoordde: "Ik heb je

gevraagd te duwen, maar heb nooit gezegd dat de rots zou bewegen. Je denkt dat het zinloos is, maar kijk eens naar jezelf. Je armen en benen zijn sterk, je bent gespierd en sterker dan ooit. Jouw taak was het te duwen, het geloof en de liefde te bewaren en te vertrouwen op Mijn bijstand. Al die tijd was Ik bij je. Vriend, nu zal Ik die rots voor je verplaatsen."

Dit verhaal mag een antwoord zijn op de vraag of God helpt. Ja dus. Onze taak is het vol te houden in geloof, hoop en liefde, en te vertrouwen op Gods bijstand en beloften. Soms merkbaar, maar dikwijls onmerkbaar verandert er dan iets in ons. Kortom, maak die goede voornemens, blijf duwen. Maar... mét de Heer Jezus Christus ! Zoek Hem waar Hij te vinden is en Hij zal – op Zijn tijd – de rots die in jouw weg ligt verwijderen.

Een gezegend nieuw jaar !
Karel Loodts, pastoor